

מ"ח 4496/22 - יוסי אוטמזגין נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

מ"ח 4496/22

לפני: כבוד המשנה לנשיאה ע' פוגלמן

המבקש: יוסי אוטמזגין

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למשפט חוזר

בשם המבקש: עו"ד דוד גולן

החלטה

לפניי בקשה לקיום משפט חוזר לפי סעיף 31 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט) בהרשעתו של המבקש בנהיגה בזמן פסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], בנהיגה ללא רישיון נהיגה לפי סעיף 10(א) לפקודה זו, ובנהיגה ברכב ללא ביטוח לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970.

1. כעולה מכתב האישום שהוגש נגד המבקש, ביום 26.1.2020, סמוך לשעה 15:40, נהג המבקש ברכב פרטי בעיר נס ציונה, חרף העובדה שרישיונו לנהיגה נפסל למשך 36 חודשים במסגרת פ"ל (תעבורה פ"ת) 9542-04-18 מדינת ישראל נ' אוטמזגין (עציר) (10.10.2018). לטענת המבקש לא הוא נהג ברכב, וזאת מפני שהיה במקום אחר באותו היום. ביום 9.8.2020 הרשיע בית משפט השלום לתעבורה מרכז (כב' סגן הנשיאה א' נוריאלי) את המבקש במיוחס לו בכתב האישום. בית המשפט קבע כי המשיבה (להלן: המדינה) עמדה בנטל להוכיח שהמבקש נהג ברכבו כמתואר בכתב האישום, ושהעובדה כי לעניין הנהיגה ברכב התבססה המדינה על עדות יחידה (עדות השוטר שראה את המבקש נוהג ברכב), לא מונעת את הרשעת המבקש במיוחס לו. בית המשפט קבע כי עדות השוטר הייתה ברורה, מהימנה וקונקרטית, וכי לא נותר בו ספק שהמבקש נהג ברכב. בנוסף, בית המשפט קבע כי עדותו של המבקש, אשר טען כי לא נהג ברכב, לא מהימנה, וכי חלק מטענותיו הן בגדר טענות כבושות. עוד נקבע כי טענת האליבי של המבקש, שלפיה בזמן האירועים נושא כתב האישום שהה בבדיקות רפואיות עם אשתו ובתו, לא מקימה ספק באשמתו

וממילא אינה סותרת את גרסת המדינה. בהקשר זה קבע בית המשפט כי העובדה שאשתו של המבקש לא העידה לטובתו ביחס לטענת האליבי, יוצרת הנחה כי עדותה הייתה מסייעת לעמדת המדינה. לבסוף קבע בית המשפט כי על אף שיש ממש בטענות המבקש לגבי מחדלי חקירה בעניינו, אשמתו הוכחה מעבר לספק סביר ואין במחדלים האמורים כדי לשנות מכך. ביום 15.9.2020 גזר בית המשפט על המבקש 10 חודשי מאסר בפועל בגין תיק זה, וכן הפעלת עונשי מאסר בפועל נוספים בגין תיקים קודמים (לצד עונשים נוספים, כמפורט בגזר הדין). המבקש ערער על הכרעת הדין ועל גזר הדין וביום 16.12.2020 דחה בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט העמית י' צלקובניק) את הערעור. בית המשפט לא מצא להתערב בממצאי העובדה או המהימנות שקבע בית משפט השלום לתעבורה ולא ראה להתערב בעונש שהוטל על המבקש. בית המשפט הוסיף וציין כי קיים חיזוק לעדות המזהה בכך שהמבקש נראה נוהג ברכב המשפחתי.

לשלמות התמונה יצוין, כי כפי שעולה מן הבקשה שלפניי, המבקש סיים לרצות את עונש המאסר בפועל שהוטל עליו בגזר הדין.

2. מכאן הבקשה שלפניי, שבמסגרתה לא מפנה המבקש במפורש לאחת העילות למשפט חוזר שמנויות בסעיף 31 לחוק בתי המשפט. חלף זאת, המבקש טוען כי עת שהתקיים ההליך בעניינו בבית משפט השלום לתעבורה, סירבה אשתו להעיד לטובתו בשל יחסיהם האישיים אשר עלו על שרטון, אך כעת היא מסכימה להעיד לטובתו, באופן שיתמוך בטענת האליבי שהעלה בהליך נושא הבקשה. לטענתו, עדותה של אשתו תוביל לביסוס טענת האליבי ותשפיע באופן ממשי על תוצאת ההליך.

3. לאחר שעיינתי בבקשה ובצרופותיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. הגם שהמבקש לא מציין זאת במפורש, דומה כי טענתו העיקרית היא שבידו, בשלב זה, ראיה חדשה והיא עדותה של אשתו. העילה שקבועה בסעיף 31(א)(2) לחוק בתי המשפט עניינה בהצגת "עובדות או ראיות, העשויות, לבדן או ביחד עם החומר שהיה בפני בית המשפט בראשונה, לשנות את תוצאות המשפט לטובת הנידון". על הטוען להתקיימותה של עילה זו מוטל נטל כבד, ועליו להוכיח כי יש בידו ראיות או עובדות בעלות "אמינות לכאורה", ושהיה בהן, או בהשתלבותן עם החומר שהוצג לפני בית המשפט, פוטנציאל לשינוי תוצאות המשפט; על ראיות אלו, לבדן או בצירוף לראיות שהוצגו בהליך בו הורשע המבקש, להיות בעלות "משקל סגולי" אשר יש בו כדי להביא לשינוי תוצאות המשפט (מ"ח 7550/21 חן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (17.11.2021) (להלן: עניין חן); מ"ח 1830/19 באשה נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (10.12.2020); מ"ח 9530/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (25.8.2020)). בנוסף, הראיות שמוגשות במסגרת העילה האמורה, נדרשות להיות חדשות באופן מהותי; כלומר, אין מדובר בראיות אשר ניתן היה להגישן בהליכים הקודמים, ומובאות אך בשלב זה כ"מקצה שיפורים" (מ"ח 5699/18 אזולאי נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (16.6.2020); מ"ח 5371/18 לבין נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (18.5.2020)).

4. המבקש לא הוכיח בבקשה דנן את התקיימות התנאים האמורים. לטענת המבקש, בשלב זה יש ביכולתו להביא לעדות את אשתו, אשר יש בה כדי לתמוך בטענת האליבי שלו. ואולם, בית משפט השלום לתעבורה ובית המשפט המחוזי דנו בטענת האליבי שהציג המבקש, וקבעו כי אין בכוחה לסייע למבקש בהוכחת חפותו. בכלל זאת, קבע בית משפט השלום לתעבורה כי נוכחותו במרפאה לא שוללת את האפשרות כי נהג בשעה 15:40 סמוך לביתו (סעיף 66 להכרעת הדין). זאת ועוד, בית משפט השלום לתעבורה עמד על ראיות נוספות שהיה בידי המבקש להביא כדי לתמוך בטענת האליבי שלו (סעיף 32 להכרעת הדין). משאלה הם פני הדברים, איני סבור כי הראיה החדשה לה טוען המבקש הינה בעלת "משקל סגולי" מספק שיש בה כדי להטות את תוצאת ההליך לטובתו. יתר טענותיו של המבקש - ובהן

טענותיו שמופנות לעד התביעה ולמחדלי החקירה - הן טענות ערעוריות במהותן, וכידוע משפט חוזר אינו ערעור נוסף, ואינו משמש פלטפורמה להעלאת טענות שנידונו ונדחו בערכאות קודמות (מ"ח 3551/22 שטיינברגר נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (31.5.2022); עניין חן, פסקה 5; מ"ח 7372/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (29.10.2020)).

הבקשה לקיום משפט חוזר נדחית אפוא.

ניתנה היום, ט"ו בתמוז התשפ"ב (14.7.2022).

המשנה לנשיאה
